

Рада Цанкова и как красотата пълни очите

Връщам се в България с голяма радост и вълнение всеки път, като блудната дъщеря, казва художничката, която живее и работи в Париж

01 March 2022

[Харесва ми](#)[Споделяне 201](#)

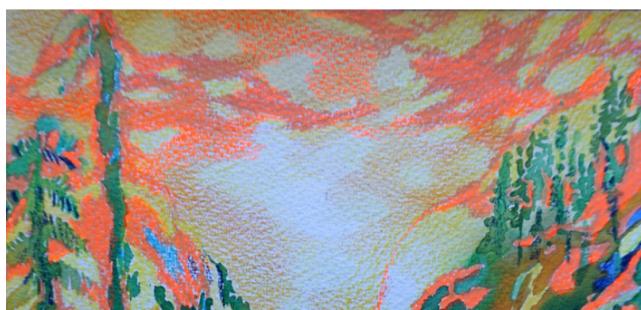
B "ременно" е името на изложбата на Рада Цанкова в галерия Ракурси, която ще може да видим от 12 април до 5 май. Рада Цанкова е родена през 1975 в София, завършила висшето си образование в Париж, където живее и работи. Носителка е на много награди, автор е на редица самостоятелни изложби.

Рада Цанкова пред EVA:

Разкажете ни повече за изложбата си в галерия Ракурси "Временно"?

Този път идеята ми да представя два цикъла в една изложба с общото име „Временно“ дойде спонтанно, тъй като последните години разделяме живота си на периоди. Тук представям цикъл, запечатал моменти от първия период на пандемията, в който изразявам атмосферата, в която го преживях и творих в ателието ми край река Сена, близо до Живерни, където е работил Моне. Наричам го също интровертно. През този период бяхме затворени и вгъльяването беше един естествен процес. Наблюдението на събуждащата се природа ми беше отправна точка, за да изразя чувството на несигурност и беспокойство, в което живеехме през този период.

Вторият цикъл е вдъхновен от едно пътуване в Мароко, което направих непосредствено след пандемията. Там почти в контраст искам да покажа как цветове импресията от външния свят, който откривах. Наричам го екстровертно, обръщам погледа навън, за да предам бесния вятър на Ескура, контрастите на слънцето и играещите сенки, силните цветове, които ми напълниха очите.

Какво ви носи усещането за временно и кое е вечно?

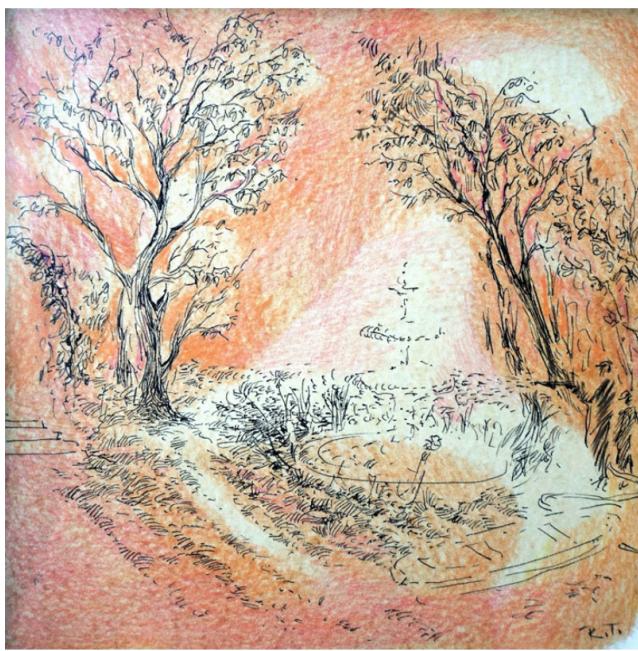
Много хубав въпрос, ще започна с вечното. За мен това е усещането, което изпитвам, когато имам пред очите си един висок връх в планината, когато слушам музика на Моцарт, когато при ясна нощ наблюдавам звездите по небето, когато съзерцавам един портрет на Рембранд.

Как пандемията ви повлия като творец?

Успях да се възползвам от това „спряно време“, за да реализирам едно „Дърво на живота“, рисунка на стената, за което мечтаех от години. Всеки ден това дърво растеше в къщи, птици и пеперуди, животни с техния символ се покатерваха по клоните, беше един чудесен креативен момент. За пръв път в този период си казах, че да си творец е хубава професия.

Какви са вашите музи, има ли нужда артистът от самота, тишина или точно обратното – да е в центъра на слушащото се?

Да, твореца има нужда от самота, в това съм сигурна, ще допълня също и от празнота. Леко да скучае е добре също за креативността.

Може ли и трябва ли изкуството да бъде спасителната сламка за душата в периоди на отчаяние, сивота, битовизъм, пандемия, война...

Не знам дали трябва, но защо не. Красотата ще спаси света, а тя е освен в природата, също и в изкуството, във всеки жанр. За мен тя е щедра и изпълваща душата.

С какви усещания искате да си тръгнат посетителите от изложбата ви „Временно“?

Най голямата радост за мен би било ако посетителите си тръгнат от изложбата с тази пълнота, за която споменах, че са получили нещо от картините. Че са се свързали дори за момент с душата им.

Твърдите, че изолацията се е оказала креативна за вас, но бихте ли минали отново през този период?

Не, това наистина е човешки опит. Не бих искала хората да останат със страхов и по-малко свобода занапред, дано това да остане световен спомен, от който да научим нещо.

От години живеете и творите в Париж. Смятате ли, че кариерата ви на художник би се развила по друг начин, ако бяхте останали в България?

Да, смяtam, че животът във Франция оставя следа не само като човешко развитие, но и като творец. Хората, художниците които срещнах в Париж със сигурност повлияха в изграждането ми като творец. Студентският живот в Ecole des Beaux Arts през 90-те, изпълнен със срещи на големи имена в живописта, като проф. Владимир Величкович, Жан Мишел Алберола, Анет Месаже беше много вдъхновяващ. Имахме шанса да ходим всяка седмица в Лувъра за да изучаваме дори само една или две картини. Красотата ни тълпеше очите. Връщам се в България с голяма радост и вълнение всеки път, като блудната дъщеря.

Каква е разликата в отношението към твореца у нас и във Франция?

Отношението в България към творците се променя през последните години. Има повече разбиране и уважение. Това намерих и във Франция, когато пристигнах. В началото ме питаха, „А, художник, а от какво живеете?“ Сега говорим за мястото на изкуството в живота на човек, как то извисява и обогатява.

Вие сте и преподавател по рисуване в Париж. Какви са търсенията на младите, имат ли усещане за временно и вечно, за бъдеще и минало...

Много обичам да преподавам на младите, защото по този начин оставам тясно свързана с новия светоглед, който имат, с новите им артистични референции? Различното е, че всичко минава през телефона им, дори когато трябва да нарисуват натюрморт, го снимат, за да го рисуват. Имат силно усещане за моментно, бих казала. Вечното им е далечно..

Кой и какво е повлияло най-силно творчеството ви?

Бах, Моцарт, Хосе Ортега-и-Гасет, поемите на Руми, картините на Златю Бояджиев, Гоя и Матис, гледките на Хималайите в Непал, светлината в Мароко.

Харесва ми Споделение 201

ТВОЯТ КОМЕНТАР ▾

МОЖЕ ДА ВИ ХАРЕСА

Ниската талия
задължава

С куче на море: вода,
сянка и SPF – и за тях,
и за нас

Кейт и рицарите на
Жартиерата

Почина японският
моден дизайнер Исеイ
Мияке

Хели Бери в 55
Инстаграм кадъра

Джулия Робъртс и
Джордж Клуни отново
заедно

[КУПИ ОНЛАЙН](#) [АБОНАМЕНТ](#)

СЛЕДВАЙТЕ НИ

Лица и събития

Мода

Красота и здраве

Нещата от живота

Секс и връзки

Иди и виж

Ева ТВ

Галерия

Хороскопи

Игра

Блогове

Списанието

[Купи онлайн](#)

[Абонамент](#)

Политика за
поворителност и защита
на личните данни

Политика за бисквитките

Реклама

Общи условия

Контакти

Copyright © www.eva.bg